

et Spørgsmaal, som beskæftiger alle Lande i Europa, og som alle Steder er blevet forkastet. Der meddeles, hvorledes man har forkastet det i England, som er det kapitalrigeste Land i Europa og er guldproduce-rende, og som har en Papirkurs, der ligger væsentlig nærmere Parikurs end vor. Der skildres, at Aarsagerne dertil er, at Amerika i Virkeligheden er Herre over Guldprisen, fordi det har Guldet, og der tilføjes: „Hvis et europæisk Land vilde sætte en fast Guldindløsningspris paa sine Sedler, altsaa fastsætte en bestemt Salgspris paa sit Guld, uden at være Herre over eller med Sikkerhed at kunne beregne Guldindkøbsprisen — som Amerika, som sagt, er Herre over —, vilde det kunne komme i den ruinerende Situation at holde Udsalg under Indkøbspris“. Og det tilføjes videre om de danske Bankers Forhold til Udlandet: „Bankerne i Danmark skyldte Udlandet f. Eks. ult. Oktober 1923 ca. 300 Mill. Kr., og hvis det“ — altsaa Danmark — „var det eneste guldindløsningspligtige Land i Europa, kunde det end ikke bringe til Modregning herimod, hvad det havde til gode i de ikke guldindløsende Lande. Alle vore Banktilgodehavender i England kunde ikke trækkes hjem i Guld, men al vor Skyld til England var Guldgæld!“

Der skildres videre, hvorledes Nationalbanken maatte, hvis den blev paatvunget her i Landet en Guldindløselighed, gaa frem, og jeg skal kun citere det sidste af, hvad der staar i Nationalbankens Cirkulære: „Nationalbanken selv vil selvfølgelig ikke blot standse al Kreditgaven — Vekseldiskontering m. m. — eller dog tage en saa høj Diskonto, at Forskellen mellem Guldsalget og Guldkøbet dækkes, en Diskonto, der kan blive uberegnelig høj, men den maa ogsaa være nødsaget til at inddrage det størst mulige Kvantum Sedler ved at opsigte Kreditter, og hvorledes vil det da gaa Nationalbankens og de andre Bankers Debitorer og i det hele Næringslivet?“

Med Kendskab til denne Fremstilling, hvis teoretiske Rigtighed er udenfor al Tvivl, rejser den højtærede Landbrugsminister ud, og — dækket ved visse Vendinger — øger han den Agitation, som fra anden Side uden Kendskab til nogen af de her tilgrundliggende Spørgsmaal drives fra uansvarlig Side her i Landet. Jeg havde haabet, at den højtærede Statsminister i det mindste lige saa kraftigt som tidligere havde vendt sig derimod, og at den højtærede Justitsminister ikke havde afsvækket de Udtalelser, han har skrevet i Bemærkningerne til Lovforslaget.

Med Hensyn til dette Lovforslag skal jeg kun bemærke, at jeg ønsker at stille Forslag om, at det kommer til Behandling i Udvalg, da det forekommer os, at naar Nationalbankens Frihed for Guldindløselighedspligt skal fornyes for 9 Maaneder, vilde det være rimeligt at foretage en Overvejelse vedrørende Nationalbankens Dividendepolitik og den Indtægt af udækkede Sedler, som Nationalbanken for Tiden har. Jeg skal gøre opmærksom paa, hvad der heller ikke er uden Interesse, den Meddelelse, som den højtærede Statsminister har givet om, at denne 9 Maaneders Lov vil blive fornyet ved kongelig Resolution for 3 Maaneder ad Gangen. Dette findes ikke i Bemærkningerne til Lovforslaget, men er aabenbart indsat som en Indrømmelse til den højtærede Landbrugsministers Roskilde-Tale. Man har derigennem søgt at dække over den Uoverensstemmelse, der var indenfor Ministeriet i dette vigtige Spørgsmaal, idet den højtærede Landbrugsminister sætter sin Anskuelse over alle andres her i Landet nu, som han gjorde det i 1920. Det danske Samfund er vel rejst, hvis det endnu en Gang vælger Landbrugsministeren som Fører. De fremragende Egenskaber, han har som Landbrugsfagmand, skulde han have holdt sig til og ikke som den politiske Dilettant og Amatør, han er, have kastet sig op til Landets økonomiske Diktator i disse 4 Aar.

Naar jeg derefter vender mig til Regeringens Valutaplan, mener jeg, at det er vor Skyldighed i denne den nuværende Rigsdags 12te Time at beskæftige os med denne Plan. Andet har vi derfor heller ikke villet beskæftige os med i vort Svar. Vi har ment at maatte holde os paa dette Forslags Grund og se, hvilke Muligheder der var for paa Grundlag af dette at foretage sig noget til Forbedring af vor Valuta.

Hvad gøres der nu mod den forøgede Seddeludstedelse? Der gøres intet udover den Kreditindskrænkning, som indeholder betydelige Farer for vort Samfunds produktive Virksomhed. Derimod gøres der noget direkte *imod* Formaalet, idet i alt Fald en af de Afgiftslove, som er foreslaaet, Automobilringeloven og Benzintolden, vil virke prisfordyrende over en bred Flade her i Landet og følgelig fremkalde forøget Seddelomløb. Alle, der i Erhvervsøjemed bruger Automobil, vil søge at overværte den nye Byrde paa Forbruget. Dette vil derfor stige, og det vil virke som en Seddelinflation. Samtidig gør jeg opmærksom paa, at denne Regering, som nu forkynder det rigtige, at Seddelinflation er en betænkelig